

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **B. F.**, bytem V., V., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, č.j. 136558/2016/KUSK, sp. zn. SZ_136558/2016/KUSK,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, č.j. 136558/2016/KUSK, sp. zn. SZ_136558/2016/KUSK, a rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 19. 7. 2016, č.j. MUCE 49091/2016 OŽP/L/Hau, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 3.084,- Kč.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „MěÚ Černošice“) ze dne 19. 7. 2016, č.j. MUCE 49091/2016

OŽP/L/Hau (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že ve lhůtě 30 dní od 1. 1. 2016, nejdéle do dne 31. 1. 2016, nesplnil povinnost dle § 37 odst. 5 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), protože neoznámil změnu odborného lesního hospodáře pro pozemky parc. č. X a X v k. ú. Černošice orgánu státní správy lesů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že se neztotožnil s právní kvalifikací neoznámení změny odborného lesního hospodáře ve lhůtě stanovené lesním zákonem jako přestupku dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Tímto jednáním totiž nedošlo k porušení nebo ohrožení zájmu společnosti a toto jednání není v žádném zákoně výslovně za přestupek označeno. MěÚ Černošice účelově vykládá ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný k argumentaci žalobce o možnosti správního trestání na úseku lesního hospodářství výhradně podle lesního zákona uvedl pouze jednu větu, a to že vzhledem k tomu, že jde o povinnost vůči státní správě, považuje klasifikaci přestupku proti pořádku ve státní správě dle § 46 zákona o přestupcích za oprávněnou. Lesní zákon obsahuje vlastní katalog sankcí a nadto zrušil § 33 zákona o přestupcích, který do té doby řešil přestupky na úseku lesního hospodaření. Zákonodárce považoval sankční ustanovení lesního zákona za zcela pokrývající možná zavinění. Pokud zákonodárce nepodrobil některé jednání žádné sankci, stalo se tak proto, že nepovažoval takové jednání za ohrožující zájmy společnosti. Důvodová zpráva k lesnímu zákonu uvádí k § 56, že *vzhledem k tomu, že v rámci nové komplexní právní úpravy lesního hospodářství, přinesené tímto zákonem, byly v § 47 nově vymezeny skutkové podstaty přestupků na úseku lesního hospodářství, je navrhováno vypustit § 33 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Toto ustanovení vymezovalo přestupky na úseku lesního hospodářství nedostatečně a jeho aplikace v praxi se neosvědčila*. Uvedený názor koresponduje i s výkladovým stanoviskem Ministerstva vnitra ze dne 18. 12. 2014, č. j. MV-168221-3/OBP-2014. K oběma dokumentům se žalovaný nijak nevyjádřil, resp. výkladové stanovisko Ministerstva vnitra odmítl s tvrzením, že *neplnění zákonných povinností by vedlo v tomto případě k dalším nezákonnostem*. MěÚ Černošice uvedl, že šlo pouze o administrativní pochybení. Proto samotnou absencí oznámení o změně lesního hospodáře nemohlo dojít k ohrožení chráněných zájmů. Přesto MěÚ vypočítal, k jakým ohrožením údajně došlo (*tak vzniklá právní nejistota může vyvolat mnohé obtíže. Jako příklad lze uvést nejistotu ohledně vyplacení náhrad takto pověřenému odbornému lesnímu hospodáři či nekonzistentnost či nesystematičnost v hospodaření v lesích případně problémy v ověřování činností, které v lese vlastník vykonává*). Tomu přitakal žalovaný, když uvedl, že žalobce svým jednáním mohl způsobit nemalé škody spočívající zejména v duplicitě financování funkce odborného lesního hospodáře na předmětných pozemcích, přičemž by došlo k vyplacení finančních prostředků někomu, kdo by na tyto finanční prostředky neměl mít nárok. Pachatelem takového trestného činu by byl ovšem ten, kdo by vědomě přijal finanční prostředky za činnost, kterou nevykonával, nikoli žalobce. Na spáchání přestupku nemůže mít vliv existence nezákonného obohacení dosavadním lesním hospodářem, tím méně pak pouhá možnost takového obohacení. MěÚ Černošice rovněž neuvedl, žádný důkaz o tom, že by vznikl problém v ověřování činnosti, kterou žalobce v lese jako vlastník vykonával nebo že by byl les ohrožen. Naopak z činností, které MěÚ Černošice prováděl před

opožděným oznámením nového lesního hospodáře, vyplývá, že situaci v lese průběžně pozorně sledoval (viz podání vysvětlení, předběžné opatření a jeho zrušení). MěÚ Černošice si byl vědom toho, že dosavadní lesní hospodář již činnost pro předmětný les nevykonává, jinak by se dne 7. 3. 2016 nedotazoval žalobce, kdo ode dne 1. 2. 2016 vykonává tuto funkci. Krátkodobá neznalost lesního hospodáře nemůže ohrozit zájem společnosti na ochraně lesa. Permanentní znalost osoby lesního hospodáře není nezbytná. Lesní zákon připouští v § 37 odst. 5 oznámení této osoby ve lhůtě 30 dnů od jejího stanovení. Zákon tedy permanentní znalost nepředpokládá. Žalobce v odvolání upozornil na diskrepanci v horní sazbě pokuty, a to 5.000 Kč, resp. 15.000 Kč dle § 53 odst. 2 lesního zákona a 30.000 Kč dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalovaný se vůbec nevyjádřil k tomuto důvodu nemožnosti aplikace § 46 odst. 2 zákona o přestupcích, resp. jeho nepřiměřenosti. Žalovaný se snaží vyvolat dojem závažnosti opomenutí žalobce tím, že poukazuje na jeho odbornou zdatnost, díky níž si měl být vědom svých povinností. Neexistuje však žádné ustanovení souvisejících právních předpisů, podle kterého by spáchání přestupku vlastníkem lesa záviselo na úrovni jeho odborných znalostí. Správní orgány nezjistily řádně skutkový stav věci, nesprávně posoudily skutek, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Jejich rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud se orgán státní správy lesů setká s porušením lesního zákona, které není trestným činem, ale naplňuje skutkovou podstatu jiného správního deliktu (u něhož se uplatňuje objektivní odpovědnost a nezkoumá se zavinění jako u přestupku), uloží sankci podle § 54 nebo § 55 lesního zákona. Jestliže porušení lesního zákona nenaplňuje skutkovou podstatu jiného správního deliktu ve smyslu lesního zákona, je možno až poté zjišťovat, zda jde o přestupek podle § 53 odst. 1 lesního zákona. Z důvodu, že porušení povinnosti oznámení nového lesního hospodáře není upraveno zákonem o lesích, posoudil MěÚ Černošice toto porušení na základě § 53 odst. 3 lesního zákona jako přestupek dle § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. MěÚ Černošice se zabýval i výší pokuty, kterou zvolil při spodní hranici možného rozmezí. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž s odkazem na vyhlášku č. 254/2015 Sb., *o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu* uplatnil náhradu nákladů řízení v paušální výši 300 Kč na každý právní úkon.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Rozhodnutím MěÚ Černošice ze dne 20. 11. 2012, č.j. MUCE 48276/2012 OZP/L/Mi, byl pověřen podle § 37 odst. 6 lesního zákona S. K. výkonem funkce odborného lesního hospodáře pro vlastníky lesů do 50 hektarů mj. v katastrálním území Černošice na období od 1. 12. 2012 do 31. 12. 2020.

Žalobce sdělil písemností ze dne 21. 3. 2016, doručenou MěÚ Černošice dne 22. 3. 2016, že od 1. 1. 2016 vykonává sám činnost odborného lesního hospodáře pro své vlastní pozemky parc. č. X a X, k. ú. Černošice. K písemnosti je přiložena kopie rozhodnutí Městského úřadu Vlašim ze dne 4. 2. 2008, č. j. ZIP 2742/08 – 113/2008-NoI, kterým byla žalobci udělena podle § 37 odst. 2 a § 41 až § 44 lesního zákona licence k činnosti odborného lesního hospodáře do 31. 12. 2018.

Příkazem MěÚ Černošice ze dne 31. 3. 2016 byla žalobci uložena pokuta 5.000 Kč za spáchání výše vymezeného deliktu. Žalobce podal proti příkazu odpor. MěÚ Černošice nařídil na 23. 5. 2016 ústní jednání, ke kterému se žalobce dostavil a sdělil, že je přesvědčen, že mu nelze uložit pokutu, protože MěÚ Černošice chybně vykládá zákon. Žalobce byl poučen o možnosti uplatnění práva dle § 36 odst. 3 správního řádu a poté se dostavil dne 6. 6. 2016 k MěÚ Černošice a pořídil si kopii spisového materiálu.

Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2016 MěÚ Černošice uložil žalobci pokutu ve výši 5.000 Kč za výše uvedený přestupek. V odůvodnění uvedl, že povinnost hospodařit v lese v součinnosti s odborným lesním hospodářem má za cíl zabezpečit odbornou úroveň hospodaření v lese. Se zákonem presumovanou možností vlastníka lesa vybrat si osobu lesního hospodáře je spojena povinnost sdělit orgánu státní správy lesů jeho jméno a dále v případě změny osoby lesního hospodáře tuto změnu dle § 37 odst. 5 lesního zákona oznámit do 30 dní. Žalobce oznámení o změně neučinil ve lhůtě 30 dnů, ale po téměř dvou měsících od jejího uplynutí. Jednání žalobce kvalifikoval jako přestupek dle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích. Jiným právním předpisem je ve smyslu tohoto ustanovení možno označit i lesní zákon. Žalobce jako vlastník lesa a zároveň odborně způsobilá osoba měl a mohl vědět vzhledem ke svým schopnostem a znalostem, že oznámení o změně hospodáře musí učinit u orgánu státní správy lesů do 30 dní. Jeho jednání vyhodnotil jako nedbalostní. Ohrožení chráněných zájmů, a tedy naplnění objektu skutkové podstaty shledal v jednání žalobce, neboť lesy jsou národním bohatstvím a účelem lesního zákona je chránit je. Osoba odborného lesního hospodáře musí být orgánu státní správy lesů známa. Ve chvíli, kdy toto není splněno (a situace je o to nepřehlednější, že dosavadní odborný lesní hospodář byl pověřený přímo orgánem státní správy), tak vzniklá právní nejistota může vyvolat mnohé obtíže. Jako příklad lze uvést nejistotu ohledně vyplacení náhrad takto pověřenému odbornému lesnímu hospodáři či nekonzistentnost či nesystematičnost v hospodaření v lesích, případně problémy v ověřování činností, které v lese vlastník vykonává. Závažnost deliktu vyhodnotil jako nízkou, a proto pokutu uložil ve spodní části sazby. Jako polehčující okolnost označil to, že sám vlastník bude vykonávat funkci hospodáře, a proto lze předpokládat, že svůj les zná, ví, jak se v něm hospodařilo atd. Jednání lze vnímat jako především administrativní pochybení, přesto takové, které má širší souvislosti. Dosavadní odborný lesní hospodář byl pověřen MěÚ Černošice, zánik jeho pověření musel být tomu úřadu oznámen, aby nedošlo mimo jiné k neoprávněnému vyplacení náhrad dle § 37 odst. 7 lesního zákona. Jako přitěžující okolnost označil to, že samotné oznámení o změně osoby odborného lesního hospodáře bylo učiněno až v návaznosti na jinou úřední činnost MěÚ Černošice. Žalobce totiž chtěl na svých pozemcích provádět těžbu, kterou ale předběžným opatřením tento úřad zakázal s tím, že se jedná o těžbu neprojednanou s dosavadním odborným lesním hospodářem S. K. Primárně jde o administrativní pochybení, které ale může ve svých důsledcích vést k závažným následkům dotýkajících se lesa.

Žalobce podal proti rozhodnutí MěÚ Černošice blanketní odvolání, které na výzvu doplnil. Uvedl v něm shodné námitky jako v žalobě a *pouze z opatrnosti* namítl nedostatečné zdůvodnění výše pokuty, když MěÚ Černošice nedostatečně a nesprávně vyhodnotil důkazy o závažnosti jednání a jeho následky.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že nesouhlasí s bagatelizováním protiprávního jednání žalobce. Povinnost nahlásit změnu odborného lesního hospodáře ukládá vlastníkovu lesa lesní

zákon. MěÚ na změnu odborného lesního hospodáře přišel náhodou na základě požadavku na těžbu dříví, kdy byl vlastník lesa dotázán, zda svůj záměr konzultoval s lesním hospodářem a kdo vykonává tuto funkci. Žalobce mohl svým jednáním způsobit nemalé škody spočívající zejména v duplicitě financování funkce odborného lesního hospodáře, když by došlo k vyplacení finančních prostředků někomu, kdo by na ně neměl nárok. Vzhledem k možným následkům, které potenciálně mohlo způsobit žalobcovo jednání, má výši sankce za adekvátní. Vzhledem k povinnosti nahlásit změnu osoby lesního hospodáře vůči státní správě, považoval klasifikaci přestupku jako přestupku proti pořádku ve státní správě dle § 46 zákona o přestupcích za oprávněnou. Dle stanoviska Ministerstva vnitra by správní orgán neměl ukládat sankce za některá porušení právních povinností. Žalovaný se s tímto stanoviskem neztotožňuje, neboť neplnění zákonných povinností by vedlo v tomto případě k dalším nezákonnostem.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 9. 11. 2016. Žaloba byla odeslána dne 9. 1. 2017 a doručena soudu dne 11. 1. 2017. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 nadto ve spojení s ustanovením § 35 odst. 8 poslední větou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud zjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Jelikož žalobce poukazuje i na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, musel se soud nejprve zabývat otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Soud konstatuje, že spisový materiál neobsahuje žádný dokument, ze kterého by vyplývalo, že žalobce oznámil změnu odborného lesního hospodáře až po tom, co mu byla zakázána MěÚ Černošice těžba dříví. Žalobce v žalobě v odstavci č. 26 a č. 31 uvádí, že jde o nepravdivé tvrzení, neboť již dne 7. 3. 2016 se ho MěÚ Černošice dotazoval, kdo u něj vykonává tuto funkci. V rozhodnutí MěÚ Černošice je uvedena tato skutečnost jako přítěžující okolnost, žalovaný ji pouze opakuje. Soud k tomu uvádí, že rozhodnutí žalovaného i MěÚ Černošice jsou v tomto směru nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Proto je soud dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

Žalobce v žalobě uvádí několik námitek, ve kterých brojí proti nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí žalovaného, resp. nevypořádání odvolacích námitek. K opačnému názoru žalobce na aplikovatelnost ustanovení § 46 odst. 1 zákona o přestupcích žalovaný uvedl pouze tolik, že vzhledem k tomu, že jde o povinnost vůči státní správě, považuje tuto klasifikaci přestupku za oprávněnou a že se neztotožňuje se stanoviskem Ministerstva vnitra, neboť nesplnění zákonných povinností by vedlo v tomto případě k dalším nezákonnostem. K diskrepanci horní hranice pokuty dle § 53 lesního zákona a § 46 zákona o přestupcích se nevyjádřil vůbec. Soud těmito žalobními námitkami přisvědčil. Odůvodnění žalovaného je příliš strohé a nevypořádává se s odvolacími námitkami. I to je důvod pro zrušení rozhodnutí

žalovaného pro nepřezkoumatelnost danou nedostatkem důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84).

Soud dále poznamenává, že zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích byl s účinností od 1. 7. 2017 zrušen. Právní úprava přestupků je od 1. 7. 2017 zakotvena v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Lesní zákon byl v souvislosti se změnou správního trestání novelizován zákonem č. 183/2017 Sb., *kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích*. Ani v jednom z těchto zákonů není uvedena skutková podstata přestupku fyzické osoby neoznámení *změny odborného lesního hospodáře*. Zákon č. 251/2016 Sb. v § 4 upravuje přestupky proti pořádku ve státní správě a přestupky proti pořádku v územní samosprávě, přičemž v odstavci 1 upravuje porušení povinnosti stanovené v nařízení obce nebo kraje a v odstavci 2 upravuje porušení povinnosti stanovené v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje. Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 46 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. upravujícího porušení povinností, které jsou stanoveny v jiných zákonech, nebylo do nové právní úpravy přejato.

Soud na základě výše uvedené změny správního trestání účinné od 1. 7. 2017 posoudil trestnost činu žalobce, který neoznamil ve lhůtě stanovené v lesním zákoně změnu odborného lesního hospodáře. Nově, tj. od 1. 7. 2017 takové jednání již není deliktem a není možné za takové jednání ukládat sankci. Soud vázán judikaturou správních soudů dovozeným názorem na nutnost (i bez návrhu žalobce) zohlednění zániku trestnosti činu i po právní moci správního rozhodnutí a po podání žaloby (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46: „*Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“) je nucen i z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného zrušit (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 – 77, či ze dne 29. 4. 2011, č. j. 2 As 10/2011 - 119).

Soud shrnuje, že má rozhodnutí žalovaného za nezákonné pro nepřezkoumatelnost danou nedostatkem důvodů, proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil bez jednání a vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Soud přistoupil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení rozhodnutí MěÚ Černošice, neboť i toto rozhodnutí má za nezákonné pro nepřezkoumatelnost danou nedostatkem důvodů. Dalším důvodem zrušení obou správních rozhodnutí vyloženým shora je zánik trestnosti žalobcova jednání. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů ve výši 3.084,- Kč, kdy tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek za řízení ve výši 3.000,- Kč a náklady na poštovné ve výši 84,- Kč (tj. 46,- Kč za odeslání žaloby a 38,- Kč za odeslání repliky). K žalobcově specifikaci nákladů řízení obsažené v replice soud nepřihlédl, neboť replika byla soudu doručena (v elektronické

podobě) dne 4. 9. 2017, tedy až po vyhlášení rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 31. srpna 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
P. Š.